

Even verderop

dinsdag, 27 januari 2009

Even verderop

Er heerst onrust in de wijken,
mensen tonen hun verdriet,
ze kunnen van de plaats niet wijken.
Ieder zwijgt zijn eigen lied.

“Hoe kan dit nu”, zeg jij
en ik zie een feest van geel licht,
een vuurwerk van fosforbommen,
engeltjes maken.
“Hoe is iemand in godsnaam tot zoiets in staat?”
En ik zie
medische teams
in ziekenhuizen
slachtoffertjes redden;
en ik zie
mondiaal even verderop
blote handen verhakkelde lichaampjes
uit kapotgeschoten ziekenhuizen halen.
Hoge omes komen condoleren;
en ik zie
mensen met hun kinderen aan de hand
en met hun tranen naar binnen gekeerd
zich met knuffels wapenen
tegen hun verdriet.

Wij dansen met de wolven
om ons heen en slapen
onschuldiger als geen een:
de wereld, mijn dorp;
mijn dorp in de wereld.

Hoe leven wij in shock sindsdien,
op onze eigen heuvel van schaamte,
alsof ingehouden adem
en serene stilte nadien
een krijtwitte dood kan laten wijken.

Lebbeke, 26 januari 2009 15.52u – 16.14u.